

K mizi na stol je sedel in razmišljal. Hipoma mu je lice jasno in solz ni več.

„Gor te nesem, da — pod streho. Saj si naša. Vem, da si se izvalila lani v našem gnezdu, pod našo streho. Dobro te poznam, ljuba živalca! Gori pod streho je tako prijetno. Veš, ptička, baš včeraj sem ti nastlal staro gnezdo z mehkim perjem. Jesti ti dam v gnezdo in piti. Tako gorko ti bo ondi. O, ptičica, ti ozdraviš in mi zapoješ kot lani.“ In jo je gledal: „No, daj, poglej me malo. Takoj, takoj; že greva v gnezdo.“

In je šel na podstrešje. Splezal je po tramu do gnezda. Iztegnil je roko, da položi ptičico noter, pa mu je izpodletelo. Omahnil je in padel. Ni se dosti udaril, saj ni visoko padel. Le nosek se je zadel ob tla, da je pokazal rdečo kri. V padcu je mislil le na lastovico; rahlo jo je držal kot zaklad. Še sam bi se bil ujel in nosek bi ne kazal krvi, da ni toliko pazil na ptičko. Kri si je brisal in žalostno gledal zdaj pod strop, kjer je vabilo gnezdo, zdaj na lastovico.

„Kaj pa počneš, Petrček?“ se je oglasila mati v veži.

V hipu je bil pri nji. Jokaje in brisoč rdeč nosek, ji je pravil o ubogi ptički, ki je prišla prezgodaj in je sedaj bolna.

„Ubožica,“ je dejala mati in vzela lastovico v roko. „Nič ni, Petrček, nič! Ne tvoja ljubezen, pa tudi ne njeno rojstno gnezdo, ki si jo vanje hotel zanesti, je ne oživi, zakaj prestala je, mrtva je. Prezgodnje pomladno hrepenenje jo je ukanilo.“

„Zakaj je prišla prezgodaj!“ je zaječal Petrček. Solze so se mu iskrile v prvem pomladnem solnčnem žarku, ki je po dolgem času prodril sivo meglo.

Vranec.

*Kupil bom konjiča vranca
z uzdo pozlačeno,
z grivico na svetlem vratu,
z grivo razpuščeno.*

*„Kaj ti bo konjiček vrani?“
Jahal bom na goro.
„Kaj ti uzda pozlačena?“
Z njo bom zbudil zoro.*

*Tam za goro grad prelep je,
jaz bi rad zanj znal,
kjer se griva v grm zaplete,
tam ga bom iskal.*

*A če čarovnik je v gradu,
z grivo se odel bom,
dražil čarovnika — starca,
biserov mu vzal bom.*

Josip.

